

ת"פ 61316/08 - מדינת ישראל, באמצעות תביעות לכיש נגד ב מ

בית משפט השלום בקריה גת

06 ספטמבר 2018

ת"פ 61316/08 מדינת ישראל נ' מ
בפני כב' השופטת נגה שמואלי-מאייר, סגנית נשיאה

המאשימה

מדינת ישראל
באמצעות תביעות לכיש
ע"י ב"כ עוז לירן פרג' - נוכחת

נגד

הנאשם

ע"י ב"כ עוז מיכה גבאי - נוכחת

במ

גור דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום, ביום 24.08.2016 בסמוך לשעה 21:00, נפגש הנאשם בשכונת --- ב--- **עם מי שהייתה בת זוגו מזה כמנה** (להלן: "ש", "המתלוננת"). וכן, במהלך הפגישה האמורה ולאחר חילופי דברים בין השניים, **איים** הנאשם על ש', בכך שהצמיד בקבוק בירה שבור(להלן: "שבר הבקבוק") לצווארها ודרש הימנה שתסתפק לו מידע בהתאם לשאלות ששאל אותה. ש' השיבה כי אין לה קשר לעניין, אולם בכל פעם שזורה על תשובה זו, הנאשם **איים** עליה בכך שהצמיד את שבר הבקבוק לחלקים שונים בגופה, תוך שהוא דורש ממנה לקבל את המידע. וכך, המשיך הנאשם לנעוץ את שבר הבקבוק בפלגי גופה השונים של ש' **ופצע** אותה.

בהמשך, פנו ש' והנאשם ללקוח יחידי עד אשר הגיעו לתחנת הדלק "אלונית" הסמוכה לאציגון (להלן: "**תחנת הדלק**"). שם, **תקף** הנאשם את ש' בכך שאחז בידה בחזקה ומשך אותה, תוך שהוא דורש ממנה להפסיק וללכט עמו.

מיד ובסמוך למתואר לעיל, משהגיעו לרחוב --- בכניסה ל---, **איים** הנאשם על ש' בכך שהוציא בשנית את שבר הבקבוק ודרש ממנו להיכנס עמו אל תוך האנדראטה הסמוכה. משסירבה ש' להיכנס עם הנאשם לאנדראטה, הלה **איים** עליה באמרתו: "בשכונה אני אעשה זאת, בשכונה אדקור אותך עם הבקבוק בירה בצוואר", אף הוסיף ואמר כי אם מישחו יתקרב אליהם הוא יניח שוב את שבר הבקבוק על צוואריה ויהרוג אותה. בהמשך, עת המשיכה ש' ללקוח יחד עם הנאשם, האחרון קילל אותה באמרתו: "זונה שרמוטה", **ותקף** אותה בכך שבעט בה באזרע האגן באמצעות רגליו, בעודו מצמיד את שבר הבקבוק אל חלקים שונים בפלגי גופה, פעם בצד שמאל ופעם בצד ימין.

לאחר מכן, כאשר הגיעו השכנים לבתו של הנאשם ומשה' הבדיקה ברכב אשר חנה במקום וניגשה לעברו, **איים** עליה הנאשם בכך שהצמיד שוב את שבר הבקבוק לגופה ו אמר לה שם אמו יצא הוא יגמר עליה.

בהמשך למתואר לעיל, עת שבו לשכונת ---, **איים** הנאשם על ש' בכך שהצמיד את שבר הבקבוק לגופה ו אמר לה: "אל תדברי אחרת אני גומר אותך". עוד ובסמוך, ולאחר מכן לא השיבה לשאלותיו, הנאשם **תקף** אותה בכך שהיא בה בראשה באמצעות ידי, סטר לה, בעט בה באמצעות רגליו ודחף אותה אל עבר האבני אשר היו מונחות על הרצפה, עד אשר היא נפלה ארضا. כתוצאה ממיעשים אלו, נחללה ש' בכפות ידייה, באופן בו נגרמו לה **חבילות של**

עמוד 1

ממש בדמות רגשות ניכרת ונפיחות מצד אולנרי של שורש כף היד עם פצע שטחי של העור מצד אולנרי פלמרי ימיין, הגבלה בתנועות של שורש כף היד, הגבלה בתנועות של הצוואר וכאבים מעל סטרנו מסטויידס ימיין.

עוד בהמשך, עת הגיעו לבתו של הנאשם בשנית, הלה אמר על ש' באומרו: "יש לך שלוש שניות להיכנס אם לא אני מוציא את זה", וזאת תוך שהוא מכניס את ידו אל עבר הכיס, שם הניח את שבר הבקבוק. כמו כן, **כלא** הנאשם את ש' בבתו, בכך שלא אפשר לה ליצאת את הבית וזאת חרף בקשורת החזרות ונשנות, ולאחר מכן אף חסם את דלת הכניסה לחדרו באמצעות המיטה, התישב עליה והמשיך לדרכו מש' שתענה לשאלותיו. וכך, לאחר שלא סיפקה תשובה שתעמדו בנסיבות, **איים** עליה הנאשם בך שאמר לה שיש לו סיכון בארון ואין לו צורך בשבר הבקבוק, וכי הוא יכול להמשיך במה שהחל בו. לאחר אלו, הנאשם הוציא את שבר הבקבוק מוכיסו **ואיים** על ש' באומרו: "כל פעם שתתקבלי דקירה ותצעקי את תקבי ישר אוטומטי". כאמור, הנאשם הוסיף ואמר כי אם ההורים שלו יבואו הוא יזכיר אותה בצוואר וזה יגמר הסיפור. עוד במועד ובמועד המתוארים, הנאשם המשיך לשאלות את ש' יבאוו והוא יזכיר אותה בצוואר וזה יגמר הסיפור. במקרה אחד בקורס הימנית באמצעות שבר הבקבוק, וגרם לה **לפצעה** בדמות דקירה מצד , ומשזו לא השיבה כרצונו, דבר אותו ברגלה הימנית באמצעות שבר הבקבוק, וגרם לה **לפצעה** בדמות דקירה מצד לטראלי דיסטלי של ירך ימין ושפך דם תת עורי בקוטר של 3 ס"מ. בסמוך לה, ומשהשミעה ש' קול בכி, **איים** עליה הנאשם בך שהתקרב אליה עם שבר הבקבוק, תוך שהוא מסמן לה שתהיה בשקט. לבסוף, משביקשה ש' מה הנאשם שיאפשר לה לлечת לביתה, הלה הסכים לבקשתה, תוך שהוא מאיים עליה באומרו: "טוב תלב Ci ותיזהר לעשות איזה טעות".

עוד נטען בכתב האישום, כי במועד שאינו ידוע במדויק, אך בחודש אוגוסט 2016, **הרס** הנאשם בזמיד מכשיר טלפון נייד (סוג "אייפון 5") השיר לש', בכך שזרק אותו אל עבר פח אשפה, מה שהביא לידי כך שהמסר שלו נופץ והמכשיר נשבר.

כן נטען, כי במועד שאינו ידוע במדויק, אך בחודשים אוגוסט 2016, **תקף** הנאשם את ש', בכך שמשר אותה, היכה בראשה באמצעות ידיו, דחף אותה אל עבר הרצפה וירק לעברה.

בנוספ', במועד שאינו ידוע במדויק, אך לאחר האירוע הנטען לעיל, **תקף** הנאשם את ש' בכך שטיר לה בפניה, אח兹 באבן גדולה, זרק אותה לעברה ופגע בגבה. לאחר מכן, כך נטען, הנאשם הכניס את ש' לחדרו **ואיים** עליה באומרו כי ירבע לה. עוד מיד בהמשך, **תקף** הנאשם את ש' בכך שהיכה בפניה באמצעות ידיו, אחץ בה בכוח ומגע ממנה ליצאת את ביתו.

בסוף כתב האישום, נטען כי ביום 20.08.2016, **איים** הנאשם על ש' באומרו: "את לא יהו לך ילדים היום אני רצח אותך אני גומר אותך וישראלתה". עוד בהמשך, הנאשם חיג למיכיר הטלפון הנייד של חברותה של ש', **ואיים** עליה בפגיעה לאחרונה באומרו: "תגיד לך לחברת שלך שהיא מתה".

2. בגין כל אלו, ייחסו לנאים עבירות של **איומים (שלוש עבירות)**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **כליות שואן**, לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין; **תקיפה הגורמת חבלה ממש לבן זוג**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין; **היזק לרכוש בזמיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; **פצעת בן זוג כשבירין מזמין**, לפי סעיפים 335(א)(1) ו- 335(ב) לחוק העונשין; **ותקיפה סתם של בן זוג (שלוש עבירות)**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

3. הנאשם כפר במינוח לו ולאחר הлик הוכחות, הלה זוכה מעבירה אחת של איומים והורשע בעבירות הבאות:

שתי עבירות של איום, לפי סעיף 192 חוק העונשין; **עבירה אחת של כליאת שווה**, לפי סעיף 377 לחוק העונשין; עבירה אחת של תקיפה הנורמת חבלה של ממש לבת זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין; **עבירה אחת של היקר לרכוש בمزיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; **עבירה אחת של פצעת בת זוג כשבירין מזוין**, לפי סעיפים 334 + 335(א)(1) + 335(ב)(1) לחוק העונשין **ושלוש עבירות של תקיפה סתם של בת זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

4. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקير בעניינו, תוך שהוצהר כי עדמתה העונשית של המאשימה היא למסר בפועל שימצאה את הדין עם מעשו של הנאשם.

5. **תסקיר שירות המבחן שהתקבל בעניינו של הנאשם ב-27.02.2018**, נושא אופי שלילי, ובסופו לא מצא השירות לנכון להמליץ על ענישה טיפולית בעניינו. מטעמים של צנעת הפרט לא עלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקיר האמור, וזאת למעט אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש. בגין התסקיר, עומד שירות המבחן על קורות חייו וחוי משפחתו של הנאשם, ויחסו לעבירות. שירות המבחן העיריך כי מן הנאשם נשקף סיכון להתנהגות עוברת חוק. למסקנתו זו הגיע תוך שלקח בחשבון את גורמי הסיכון בעניינו של הנאשם ובכלל זה את הנתונים הבאים: גילו הצעיר; היותו בעל תפקיד תקין ושאייפות נורמטיביות ושאיינו מאופיין בדפוסים אלימים מושרים; חומרת העבירות בהן הורשע; אי ליקחת אחריות מלאה על ביצוען, תוך הכחשת חלקים משמעותיים מעובדות כתוב האישום (בעיקר אלה המתיחסים לאלימות הפיזית, לפצעה ולהבלגה החמורה) חרף תקופת המעצר הארוכה בה היה נתון ומצוקתו סביר התארכות ההליך הפלילי והטיפול הממושך שעבר להה במרכז "דיאלוג מחדש" במשך 5 חודשים; התרשומות הגורמים המטפלים כי חרף שיתוף פעולה של הנאשם בתוכנית הטיפולית, להה התקשה לגמיש את עמדותיו ואת דפוסיו התוקפניים והפיק תועלת מהטיפול בהתאם ליכולתו ולגילו הצעיר; **התרששות הנוקשות בהן אוחז הנאשם ונטייתו לריכוז עצמי ותקווים האובייסיביים המאפיינים את קשריו הזוגיים עשויים להובילו במצבים בהם חש חוסר שליטה וערעור על כבודו להגיב באופן אימפרטיבי ואלים;** לצד הצהרותו של הנאשם כי הוא מבין שאיבד שליטה על מעשיו באירועים הנידונים, להה תופס את עצמו כמו שהצליח בכל זאת לשים לעצמו גבול ולהימנע מהסלמת האירועים- דבר העומד בפער לאמור בכתב האישום; **ושלילתו כל נזקקות טיפולית בעיתוי הנוכחי.**

6. בסופו של יום, העיריך שירות המבחן כי בהדר שילובו של הנאשם במסגרת המשך לטיפול שעבר במרכז "דיאלוג מחדש", בה יקבל תמיכה והכוונה, לצד המשך פיתוח מיומנויות של שליטה ויסות דחפים, כמו גם מודעות לקשיים במערכות יחסים אינטימיות- קיים בעניינו סיכון להישנות התנהגות פוגענית.

ב. טייעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

7. באת כוח המאשימה עמדה על מעשו של הנאשם, על הנסיבות לחומרה שנלווה אליום ועל הערכים המוגנים שנפגעו; **ועתירה לקבע מתחם עונש כולל הנע בין 24 לבין 50 חודשים מאסר.** כמו כן, להה הפנטה לכך שה הנאשם אינו מקבל אחריות על מעשו וניהל את התקיק עד תומו ולהערכתו של שירות המבחן, לפיה נשקף מה הנאשם סיכון להישנות התנהגות אלימה. בנסיבות אלה, ובהדר שיקולים לkowski המצדיקים סטייה מהמתחם עטרה המאשימה להשיט על הנאשם עונש המוצע ברף הגובה של המתחם הנטען, לצד עונשה נילוית בדמות מסרים מותנים, התching'יבות, קנס ופיצוי גבוה למתלוונת.

8. **אחיו של הנאשם מר ש. מ**, העיד מטעם ההגנה בשלב הראיות לעונש. להה סיפר כי הנאשם עבר שינוי במהלך

השנתיים האחרונות וכי בעקבות טיפול שקיבל בקופה חולים מצבו התאזרן. לדבריו, הנאשם הבין את המיעשים שעשה והוא לוקח עליהם אחריות. בסוף דבריו, ביקש אחיו של הנאשם לחתם להתקדם או ליחלוון להוראות על קבלת תסקירות נוספת בעניינו. עוד במסגרת זו הגישה ההגנה אישור עבודה מעסיקו של הנאשם בחברת "шиб'ת בטב נפתלי" ממנה עולה כי הנאשם עוסק בהתקנות שיש למטבחים מזה מספר חדשניים ועושה את עבודתו על הצד הטוב ביותר (נ/ז).

9. לגופם של טיעונים, ההגנה מיקדה את טיעוניה, בנסיבות חייו של הנאשם, בעובדה כי בעת קרות האירועים שבמוקד כתוב האישום גילוון רישומו הפלילי הינו נקי, וכי כיום עברו הפלילי הינו בלתי מכוביד, בעובדה כי הלה שהה מאחרוי סורג ובריח בגין תיק זה ובמה שרש היה נתון בתנאים מגבלים למשך תקופה ארוכה. כמו כן, **חלוקת ההגנה על מתחמי העונשה שהציגה המאשימה וביקשה לקבוע מתחם עונשה הנע בין מסר מותנה או מספר חדשניים שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד מספר חדשני מסר בפועל.** לבסוף, עתרה ההגנה **"להסתפק בתקופה שהוא ישב בכלא ולהשתת עלינו עונש שירוצה בעבודות שירות"** לאור ההליך הטיפולי האינטנסיבי שעבר הנאשם במסגרת מרכז "דיאלוג מחודש" ותוך סטייה לקולא מתחם העונש ההולם בשל שיקולו שיקום.

10. הנאשם אשר ניצל את "זכות המילה الأخيرة" מסר לבית המשפט כי הוא מבין שטעה; כי לא הבין את משמעות ההליך הטיפולי במסגרתו שולב במשך 5 חודשים; כי הוא מבקש את עצרת בית המשפט כדי לחזור לשגרה. עוד מסר הנאשם כי הוא מצטרע על מעשיו וכדבריו: "זה לא היה במקוון אני לא מכיר את עצמי ככה"; וכי הוא מבקש לעשות הכל בשבייל **"לעלות עד דרך חדשה ולא לדחת".**

דין והכרעה

11. בטרם אפונה לקבוע את מתחם העונש ההולם בגין מעשיו של הנאשם, אצין בבחינת למעלה מן ה蟲ך, כי בכלל המיעשים בהם הורשע הנאשם יש לראות כ"airoう אחד", כמשמעותו בסעיף 40ג לחוק העונשין. מסקنتי זו עולה בקנה אחד עם "מבחן הקשר הדוק" שנקבע בע"פ 4910/13 **坎坷 בני ג'אבר נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (29.10.2014), ובשים לב לאופיין הדומה של הנסיבות הנדרנות, לאור הקשר הדוק שהקיים בין עבירות אלו.

12. בעניינו, למעשה המדובר במסכת עברינית אחת - "airoう מתגלל" - בו הנאשם בפרץ עבריני אחד, נוקט באליםות כלפי בת זוגו המתלוונת, כאשר קיימת סמיכות מקום וזמן בין העבירות שבוצעו על רקע של אותה מערכת יחסים קלוקלת שבין הנאשם למטלונת, כך שלמעשה נדמה כי בפנים מסכת עברינית אחת של עבירות אלימות בתוך התא הזוגי, אשר רובה נפרסה על פני פרק זמן של מספר חדשניים.ברי כי התבוננות על העבירות כאירועים שונים, תעמוד בנגדו לניסיון החיים ותהא מלאכותית במידה רבה. מיד יאמר, כי בטרם קביעת מתחם העונש ההולם (וגזרת עונשו של הנאשם בגין המתחם), בית המשפט יזהיר את עצמו שמאעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במלול האירועים, כך שה הנאשם לא יונש בגיןו, וכל אירוע יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחויז בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאייז אבו רקייק**, (26.12.2013)).

13. לאור האמור, בהתאם למתווה שקבע החוק בתיקו 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסקתו של בית המשפט העליון), בשלב הראשון בבית המשפט יקבע את מתחם העונש ההולם ולאחר מכן יגוזר את

העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסתות מהמתחם שנקבע או שמא יש לקבוע את העונש בגדרו (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: [ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל](#), (2013.08.05)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

הערכים המוגנים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, ונסיבות ביצוע העבירות

14. בהתאם כאמור בסעיף 40(ג)(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלמה (הוא העיקרי המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות ביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידה הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוגנת.

15. **הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה מעשי התקיפה והפציעה של הנאשם,** הינם שמירה על שלמות גוףם, שלוםם וביטחונם של בני אדם, ובפרט קרוביים, בני זוג ובני משפחה, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים. זאת ועוד, לא זו בלבד שעבירות של אלימות כלפי בנות זוג מבוצעות בדרך כלל בחדרי חדרים רחוק מכול עין, אלא גם לפחות נמנעות קורבות אלימות מלפני לרשויות אכיפת החוק, הן בשל תלות רגשית והן בשל תלות כלכלית, מה שמקשה עוד יותר על גילוי ועל העמדתם של הערביين לדיון. כך גם, אודות החומרה הטמונה בעבירות שבוצעות בתוך מערכת יחסים זוגית ניתן ללמידה עצם בכך שהמחוקק מצא לקבוע כי העונש המרבי הקבוע לצדן של עבירות התקיפה יוכפל בשעה שאלו מבוצעת כלפי בנות זוג (ראו בעניין זה, למשל, דבירה של כב' השופט א' פרוקצ'יה בע"פ [פלוני נ' מדינת ישראל](#), (2007.10.11)); ודבrio של כב' השופט י' עמית בע"פ [669/12 יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל](#), (2012.04.19)).

16. בעצם ביצוע עבירות **האיומים**, פגע הנאשם בערכים שנעודו להגן על שלוחות נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיים נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בגין הסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אחרת ביקש לבצע (ראו והשו: דבrio של כב' השופט א' גולדברג בע"פ [103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל](#), פ"ד מג(3) 379, 373 (1989)). גם חומרתה של עבירה זו מקבלת משנה תוקף מקום בו היא מופנית כלפי בת זוג (ראו והשו: דבrio של כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ [6577/09 ניר צמח נ' מדינת ישראל](#), (2009.08.20)).

17. בעצם ביצוע עבירת **ההיזק לרकוש בצד'**, פגע הנאשם בערך המוגן הניצב בבסיסה של עבירה זו שהוא זכותו של הפרט להונאות מגנה מפני פגעה והשחתה של קניינו.

18. בעצם ביצוע עבירת **כליאת השווא**, פגע הנאשם בערך המוגן של חירות וחופש התנועה של אדם (ראו: [ע"פ 3363/98 קニアז'ינסקי נגד מדינת ישראל](#) (1999.03.28)).

19. בשים לב לנסיבות הקשורות ביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן - נוכח אופייה החמור של האלים הפיזית אשר הופעלה מצדו של הנאשם כלפי גופה של המטלוננט, עת הוא כלל אותה בביתו בגין רצוניה; מכיה אותה באופןים חוזרים ונשנים ואף מביא לפצעתה תוך שימוש בנשק קרב; וכן נוכח העובדה כי הנאשם בחר לבצע כלפי המטלוננט מסכת התעללות מתמשכת, בה נילווית לאלים הפיזית מסכת אלימות מילולית הכולת איזומים בפגיעה קונקרטית בחיה של המטלוננט בשילוב עם ההיזק שהלה גורם לרকשה - סבורתני כי במקרה הנדון מציה **מידת הפגיעה בערכים המוגנים ברף הגבהה**.

20. במסגרת בחינת הנسبות הקשורות לעבירות האיומים מושא תט האירוע הראשון (24.08.2016), בשכונת --- "הירח" (הביקורת הראשונית), סעיפים 3-1 לכתב האישום - יש ליתן את הדעת למיהוותם ולטיבם ואופיו של הקשר בין המאיים. קרי, על בית המשפט לבחון אם האיומים הופנו, למשל, כלפי בעל תפקיד הנמנה עם רשות אכיפת החוק, כגון שוטר, סוהר, פקח, וכדומה; כלפי בן זוג או קרוב משפחה אחר; כלפי בעל תפקיד טיפול שבא במגע עם המאיים, כגון עובד סוציאלי או קצין מבanon; כלפי מכר או אדם שאינו מוכר כלל למאיים; וכיוצא באלה. במקרה הנדון, הנאשם הפנה את האיומים כלפי בת זוגו ולדידי, העובדה שעבירה זו בוצעה בתחום התא הזוגי (הgam אם הוא פורק זה מכבר) צריכה להיזקף לחובתו.

בהקשר זה נתתי דעתך לכך **שהנائم איים על המתלוונת באמצעות שבור בקבוק תוך שהוא מצמיד את שבר הבקבוק לחלקים שונים בגופה ובכלל זה לצווארה תוך שהוא מבקש ממנו לקבל מידע**. חומרת איומו של הנאשם מקבלים משנה תוקף עת אלה לא נאמרו בכללו, אלא לווו במעשה פיזי ונטעו בקרבה של המתלוונת פחד ממשי לפגיעה בחיה ומצוקה نفسית ממשית. **על אף קביעתי כי לא הוכח מעבר לספק סביר שכחטאה מעשי אלה נפצעה המתלוונת הרי שלא ניתן להתעלם מפוטנציאל הנזק שהיא טמון במעשיו של הנאשם**, כאשרירי כי נסיבה זו של איומים באמצעות פית בקבוק שבור תוך הצמדתו לחלקים שונים בגופה של המתלוונת אף מעכימה את פוטנציאל הנזק, ויכולת הייתה להוביל לתוצאה קשה הרבה יותר מזה שנגרמה בסופו של יומם, עד כדי גרים חבלות ואף מעלה מכר.

באשר לסיבות אשר הביאו את הנאשם לביצוע העבירות, הרי שכאמור לא קיבלתי את גרסתו של הנאשם לפיה, הגביב כפי שהגביב משום שהמתלוונת איימה עליו וקיים אותה. גם לו הייתה מקבלת את גרסת הנאשם (וכמובן אני מקבלת גרסתו זו מלבד העובדה כי האירוע אכן החל על רקע וикוח שנתגלו בין השניים), הרי שמדובר בטענות שאין בהן כדי להצדיק את ההתנהגות האימנתנית, הברוטאלית וחסרת הרسن שהפגין הנאשם כלפי המתלוונת.

21. במסגרת בחינת הנسبות הקשורות ל **Hebbitat haTikkipa Mosha' Tat haIru'ut haRishon** (24.08.2016), בתחנת הדלק, סעיף 4 לכתב האישום - הרי שנתי דעתך לאופייה של התקיפה שביצע הנאשם כלפי המתלוונת בכך **שאחז בחזקה בידה ומשר אותה**. כידוע, עבירות התקיפה שבה הורשע הנאשם יכול להחול על מגוון רחב של מעשי אלימות וברוי כי אין דין דחיפה כדי מהלומות אגרוף. בעניינינו, מרגע המעשים אשר יכולים להיכנס לגדירה של העבירה שבה הורשע הנאשם, מצאתי כי מעשי מסוימים ברף שאיננו גבוה. עם זאת, בולטות בחומרתה העובדה שהנائم דרש מהמתלוונת לcliffe עמו וזאת בניגוד לרצונה המוחלט, עת שמשר אותה בחזקה והכאיב לה על מנת שתעשה כרצונו. וגם כאן, נזקפת לחובתו של הנאשם כי התנהגותו הופנתה כלפי לא אחרת מאשר בת זוגו באותה עת. זאת ועוד, הרי שלא ניתן להתעלם אף מהנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, וביחד הדברים אמרום בשים לב לעובדה שהנائم משך בידה של המתלוונת בחזקה עד שהלה נעמדה על רגליה ושם לאחר שהיא הצליחה להשתחרר מהחזיתו בפעם הראשונה, הנאשם שב וتفس אותה בידה, ובשנית משך אותה בחזקה. מעשה שעלול היה לגרום למתלוונת נזק חמור בהרבה מזה שנגרם לה בסופו של יומם. זאת ועוד, אף מעבר לנזק הפיזי שנגרם למתלוונת, יש ליתן את הדעת לכך שהעבירה בוצעה במקום ציבורי, מה שמוסיף ממד של חומרה למעשים. שכן, במקרים כאלה, מעבר לכאב הפיזי שנגרם למתלוונת, הרי שיש לשער שהנائم אף גרם לה לתחושים של בושה ועגמת נפש. לא זו בלבד, הרי שגם בידי לקבל את גרסתו של הנאשם **לסיבה שהביאה אותו לביצוע העבירה** לפיה, היה צריך לcliffe על מה שתסמן, ואף יותר מכך, עצם כעסן על כך שהלה סייברה להתלוות אליו, מעד על רגשות רכושניים ואובייסיביים בהם אחץ הנאשם כלפי המתלוונת, עת ניסה לשלוט בה.

.22. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות לעבירות האiomים והתקיפה מושא תת האירוע הראשון (24.08.2016), **באנדרטה**, סעיפים 5-7 לכתב האישום -הרי שנתתי דעתך למסכת העברינוית בתת אירוע זה, שבנו ניכרת התנהגות אלימה ואכזרית תוך איבוד עשותנות מצדך של הנאשם **המאים בפגיעה קונקרטית בחיה של המתלוננת** ("בשכונה אני עשה את זה, בשכונה אני אזכיר אותך"; וכן הלה איים על המטלוננת כי ישם למטלוננת את בקבוק הבירה בצוואר ובכך לדבריו: "יגמר כל הסיפור"). ברוי כי כשמذובר באיים חוזר ונשנה לפגיעה ממשית בחיה של המתלוננת, יש בדבר כדי להעצים את הבלה והחשש בהם הלה הייתה נתונה. כמו כן, נתתי דעתך לאופיה האכזרי של האלים שהופעלה מצדך של הנאשם כלפי המתלוננת. בולטת בחומרתה העובדה **שהנאם בחר לתקוף את המתלוננת תוך שהוא באהר האגן מפילה לכביש ומקלל אותה**. כאשר ברוי כי נסיבה זו אף מעכימה את פוטנציאל הנזק, יכולת היתה להוביל לתוצאה קשה הרבה יותר מזה שנגרמה בסופו של דבר, וכבר היו דברים מעולם. זאת ועוד, מעבר לכאב הפיזי, הרי גם כן יש לשער שהנאם אף גרם למטלוננת לתחושים של ביוזי והשפה.

.23. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות לעבירות האiomים מושא תת האירוע הראשון (24.08.2016), **באזרור החניה בסמוך לבית הנאשם**, סעיף 8 לכתב האישום - בולטת בחומרתה העובדה כי הנאשם הפנה את חיציו אiomיו כלפי המתלוננת בשעה שהמטלוננת נגשה לרכב שחנה בסמוך למקום ומתוך החשש כי הלה עשויה להזעיק עצה. עוד נתתי דעתך לדברי הנאשם **שהפנה הנאשם כלפי המתלוננת לפגיעה קונקרטית בחיה, תוך שאiomיו כי היה ואמו יצא הוא "גמר עלייה" מלאוים בהוצאה שבר הבקבוק מכיסו**. כאשר האים נעשה בנסיבות כגון אלה, ברוי כי יש בדבר כדי להעצים את הבלה וקיאמה שעלול לחוש המאים. כל אלו, ככלעמים, מהווים בעניין בית המשפט נסיבות לחומרה שיש לזקוף לחובתו של הנאשם.

.24. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות לעבירות התקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג מושא תת האירוע הראשון (24.08.2016), **בשכונת --- "הירח" (הביקורת השני)**, סעיפים 9-11 לכתב האישום -הרי שנתתי דעתך בראש ובראשונה לתוכאות הטענות של מעשיו של הנאשם ובכלל זה **לחתכים שנגרמו למטלוננת בשתי כפות ידיה והגבלה בתנועת שורש כף היד עקב כאבים**. במקורה הנדון אין להעתלם גם מהזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, כאשר ברוי כי גם כן מעשיו של הנאשם עלולים היו לגרום למטלוננת נזקים גופניים קשים יותר מאשר שנגרמו לה בסופו של דבר.

מנגד ולפניהם, שקהלתי את אופיה של האלים אשר הפעיל הנאשם נגד המתלוננת. סבורתני כי במנעד החומרה של המעשים, ומוביל להקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם הרי שאין מדובר בהתנהגות חסרת רسان או תוך שימוש בנשק קרב או חם אלא שהנאם לאחר דין ודברים בינם תקף את המתלוננת בכך שדחף אותה, וכ途וצאה לכך היא נפלה על ידיה על האבנים שהיו במקומן ונחבלת בכפות ידיה כתוצאה מכך. אכן ואמרום, נדמה כי אך בנס לא הביאו מעשו של הנאשם לנזק חמור בהרבה מזה שנגרם בפועל. ואולם, נתתי דעתך לעובדה כי במנעד חומרת המעשים שיכולים לחול על מעשי התקיפה הרי שמעשיו של הנאשם אינם מצויים ברף חומרה גבוהה.

.25. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות לעבירות האiomים, **כליית השווא והפצעה מושא תת האירוע הראשון** (24.08.2016), **בביתו של הנאשם**, סעיפים 12-19 לכתב האישום - נתתי דעתך לחומרת מעשיו של הנאשם בתת אירוע זה שמהווים בעניין בית המשפט את شيئا של הפרץ העברייני האלים ומזהה האימה בו נקט הנאשם כלפי המתלוננת.זכור, קביעותי בהכרעת הדין בהקשר לתת אירוע זה הין, כי **עת הגיעו השנים לבתו של הנאשם, ובשעה שהמטלוננת עמדה בוגינה, אים עליה הנאשם בכך שהוציא את שבר הבקבוק ואמר לה להיכנס לבתו**. בהמשך, הנאשם **כלא את המתלוננת בביתו בכך שלא אפשר לה לצאת מהבית חרף בקשوتיה**, ואף חסם את

דלת הכניסה לחדרו באמצעות מיטתו, התישב על המיטה והמשיך לדרוש ממנו שתענה על שאלותיו. לאחר מכן, הנאשם שב ואים על המתלוננת באומרו "אני לא צריך את הבקבוק יש לי סכין בארון"; ובמהמשך החזר את שבר הבקבוק - לאחר שהשahir אותו בפח של השירוטים - וכאשר המתלוננת שטפה את פניה וזרה לחדר, הוא הצמיד אותו אליה ו אמר: "את תקבלי דקירה אם תצעקי, ואם ההורים שלי יוכנסו תקבלי אחת לצוואר ונגמר הסיפור". עוד ובמהמשך, הנאשם דкар את המתלוננת ברגלה הימנית באמצעות שבר הבקבוק, וכתווצה מכך נגרמה לה פצעה בדמות פצע דקירה בצד לטראלי-דיסטלי של רגלו ימין.

בקשר זה נתתי דעתך לכך שתת אירע זה מגולל מסכת עבריתנית שבה ניכרת התנהגות כוחנית ואלימה מצדו של הנאשם המאיהם מספר פעמים בפגיעה קונקרטית בחיה של המתלוננת, בת זוגו. עוד נתתי דעתך לעובדה שהנ帀ה לא הסתפק באיים מילולי גרייד אלא שמעשי האיים שביצע הנאשם, היו כרוכים מממד פיזי ואף נעשה על ידו שימוש בשתק קר. בית המשפט רואה בחומרה יתרה, את העובדה שבעת האיים על המתלוננת כי ידקור אותה בצוואר ובכך "יגמר הסיפור", היה ותצעק והוריו יוכנסו לחדר, **הלה הצמיד את שבר הבקבוק לגופה של המתלוננת**. מסיטואציה זו ניתן להסיק, כי היה נדמה בעיניה של המתלוננת שהאיהם שהושמעו לפני על ידי הנאשם אינם מן הפה אל החוץ, אלא אויומים שאכן עומדים להתגשם בכל רגע. כמו כן, בולת בחומרתה העובדה שהנ帀ה השמיע את דברי האיים לפני המתלוננת תוך שהוא כולא את הלה בביתו, ומTEL עלייה אימה ופחד. בחירתו של הנאשם להגביל את חירותה של המתלוננת תוך שהיא מבודה מסבבה מוגנת, ולהטיל עלייה אימתו מהוות ביטוי להלך רוחו של הנאשם, **לאכזריותו כלפי המתלוננת ולニצול כוחו** בביתו שלו. עוד שאלתי לחומרה את **התוצאות הקשות והנזקים הגופניים שנגרמו** למתלוננת כתוצאה ממשיעו של הנאשם עת הוא פצע אותה באמצעות שבר הבקבוק, וכתווצה מכך נגרמה לה פצעה בדמות פצע דקירה ברגל ימין. במקורה הנדון אין עסוקין בנזק פוטנציאלי בלבד, אלא בפצעות של ממש שגרם הנאשם למתלוננת. כאשר ברי כי נסיבה זו של פצעה באמצעות פית בקבוק שבור אף מעכילה את פוטנציאלי הנזק, אך בסיס לא הובילו מעשיו של הנאשם לתוצאות חמורות מalto שנגרמו בסופו של יום, עד כדי קיפוח חיים ממש. כמו כן, ומעבר לכך הפיזי, הרי שיש לשער שגם גרם הנ帀ה המתלוננת לתחושים של בושה, השפה ועגמת נפש. במנעד החומרה של המעשים, דומני כי מעשהו של הנאשם בתת אירע זה מצוי ברף חומרה גבוהה.

26. במסגרת בוחנת **הנסיבות הקשורות לעבירות ההזק לרכוש מoxide מושא האירע השני - חדש** לאחר **האירוע הראשון** (24.08.2016), סעיף 20 לכתב האישום - נתתי דעתך **לנזק שנגרם** לרכושה של המתלוננת. מעבר לנזק הישיר שנגרם כתוצאה ממשיעו של הנאשם, אין להקל בו ראש, עת הלה זורק את מכשיר הפלפון של המתלוננת לפח האשפה, וכתווצה מכך נזק המסר שלו והמכשיר נשבר (תוך שבכתר האישום לא פורש שוווי של מכשיר הפלפון), הרי שבעצם מעשי, גרם הנאשם לנזק שאינו כלכלי גרייד. שכן מطبع הדברים, לא אחת יש במכשירי הטלפון הקיימים מידע אישי רב, ובכלל זה תמונות וסרטונים העשויים להיות בעלי ערך סנטימנטלי רב עבור הבעלים או ככלה שאין ברצונו לחושף בפני אחרים, גישה לحسابות שונות, תכונות אישיות, ועוד. במנעד חומרת המעשים דומני כי מעשהו של הנאשם בתת אירע זה מצוי ברף חומרה שאינו נמור כל עיקר.

27. במסגרת בוחנת **הנסיבות הקשורות לעבירות התקיפה מושא האירע השלישי - חדש** לאחר **האירוע הראשון** (24.08.2016), סעיף 21 לכתב האישום - הרי ש שקלתי לחומרה את אופייתה של האלימות שהפעיל הנאשם כלפי המתלוננת, ובפרט לכך שמדובר בשנות שנקט הנאשם כלפי בת זוגו. הנאשם בפרץ עבריני אליו, שהתרחש מאחריו הוסטל בשכונת --- ב---, **סטר למתלוננת, חבט בה באגרופיו וירק עליה. כמו כן** ובמהמשך לכך, **עת היו השניים ב"ירח", הנאשם סטר למתלוננת.** במנעד החומרה של המעשים, דומני כי מעשו של הנאשם, מצוי ברף חומרה בינוני- גבוה. עוד ובמהמשך לדברים האחרנים, בית המשפט שוקל את העובדה כי למתלוננת לא נגרם נזק

פיו ממשי, אולם אין להתעלם מהນזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשהיו של הנאשם מה שכמובן היה עלול לגרום לה חבילות ואף יותר מכך. זאת ועוד, גם בהקשר לאיורו זה, לא ניתן להתעלם מכך שיש במעשהיו של הנאשם ממד של השפהה וביזוי ובנכול ניתן לשער שהנ帀טם אף כאן גרם למחלוננת עוגמת נפש.

28. במסגרת בוחינת **הנסיבות הקשורות לעבירות התקיפה והאיומים מושא האירוע הרבעי**, סעיפים 22-24 לכטב האישום - נתתי דעת**ו לאופיה החמור של האלים שביצע** הנאשם כלפי המחלוננת. גם כאן, הנאשם בפרק עבריני אכזרי ואלים, תקף את המחלוננת בכך **שטר בפניה והצמידaban לגביה**. ואם לא די באלה, **ה הנאשם המשיך בתנהגו האלים והברוטאלית עת הכניס את המחלוננת לחדרו, ותקף אותה בכך שטר פעמיים בפניה, ומנע ימינה לצאת מהחדר**. במנגד החומרה של המעשים, דומני כי מעשהו של הנאשם, מצוי ברף חומרה ביןוני-גבוה. אמןם, למחלוננת לא נגרם נזק פיזי ממשי, אולם אין להתעלם מהןזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשהיו של הנאשם וממד ההשפלה ועוגמת הנפש שנגרמו לו כתוצאה מעשיו של הנאשם עת הוא סוטר בפניה מספר פעמים, מצמידabin לגביה ובמיוחד עת הוא מגביל את חופש תנועתה וכולא אותה בחדרו בניגוד לרצונה.

29. במסגרת בוחינת **הנסיבות הקשורות לעבירת האיים מושא האירוע החמישי** (20.08.2016), סעיפים 25-26 לכטב האישום - גם כאן נתתי דעת**ו לאופיה החמור** הנדרון, הנאשם הפנה את דבריו האיים כלפי בת זוגו ולידיו, העובדה שעבירה זו בוצעה מתוך התא הזוגי צריכה להיזקף לחובתו. עוד נתתי דעת**ו לאופיה החמורים** העורם כלפי המחלוננת הימם לפגיעה קונקרטית בחיה ("לא יהיו לך ילדים, היום אני רוצה אותך, היום את מטה"). עוד לא הצלמתי מחומרת האיים שההשטיין הנאשם כלפי ליפז, חברתו של המחלוננת תוך שבמהלך שיחת הטלפון עמה השמע באוזניה איים קונקרטיים אף הם לפגיעה בחיה של המחלוננת ("תמסרי לחברה השמורה שלך שהולכת למות הבית זונה"). ברוי כי בנסיבות מעין אלו יש כדי להעדים את ממד הבלה והחשש שנטע הנאשם בלבד של המחלוננת וליפז.

30. בסיכומה של נקודה זו, אציין כי "מבט על" על האירוע בנסיבות, מצטיירת בעיני תמונה מטרידה המשקפת התנהגות עברינית, המאפיינת את דרכם של ברונים, בה הנאשם בוחר לעשות דין לעצמו ופוגע פיזית ונפשית במחלוננת בת זוגו, תוך שהוא מגני כלפי רכשות, אובייסיביות, ופטריארכליות, מנצל את רגשותיה, משפילה ומבזה אותה. בעניין זה, בנקל מצטייר לנגד עינינו תסריט אימים שבו הנאשם פעם אחר פעם פוגע במחלוננת תוך שבחורה בולטת בחומרתה התנהגו חסורת הרسن ו"דבקותם במטרה" העברינית, הבאה לביטוי ככללן הנו באינוי החוזרים ונשנים כלפי המחלוננת לפגיעה ממשית בחיה, כאשר חלק מהאים מלווים על ידו בהצמדת שבר הבקבוק לחלקים שונים בגופה ואף לצוארה של המחלוננת ואילו האחרים מלווים בהוצאה שבר הבקבוק מכיסו תוך שהוא מקללה ומכתנה אותה בשמות גנאי, בתקיפתה של המחלוננת - אם באמצעות דחיפה, הטחת סטירות לפניה, אחיזת ידה בחזקה ומשיכתה ואמ באמצעות בעיטות באוזור האגן והפלטה לעבר הכבש - כאשר כל אלה נעשים במקומות ציבוריים; ושיאם הברוטאלי והאכזרי בא לביטוי בתה האירוע שהתרחש בביתו של הנאשם - עת הוא דוקר את המחלוננת ברגלה הימנית באמצעות שבר הבקבוק וכתוצאה לכך נגרמת לה פצעה בדמות פצע דקירה של רגל ימין. וכל זאת עשוה הנאשם בעודו מאיים על המחלוננת וכולא אותה בחדרו וمبודדה מהסבירה שיכולה להגן עליה.

31. ברוי כי מעבר לנזק הפיזי שהוא כרוך במעשהיו של הנאשם, יש לייחס משקל אף לנזק הנפשי שנגרם למחלוננת, שכן הנאשם לא הסתפק בתקיפות פיזיות של המחלוננת, אלא אף הקפיד לבזותה ולהשפילה בכמה הזרמוניות שונות כ שאף פצעתו אותה באמצעות שבר הבקבוק בשיאו של האירוע הינו أكد שבו מעבר לממד הפיזי, יש גם ממד נוסף של ביזוי והשפלה. בהצטברם של המעשים שתוארו לעיל, בנקל ניתן לשער כי עצמת הנזק הנפשי, אינו

נופל בהרבה, אם בכלל, מעצם הנזק הפיזי אשר נגרם למתלוננת. בנסיבות אלו אין בידי לקבל את טענת הסגואר לפיה, משלא הוגש תסוקיר קורבן איזה הדבר מעיד על כך שהמתלוננת שמה את האירוע אחורייה וכי היא אינה סובלת מדבר בלבד אותה פצעה שאינה מציה ברף חומרה גבוהה. ברי כי מקום שלא הוגש תסוקיר קורבן אין ממשמע של דברים כי בית המשפט רשאי להניח כי נפגע העבירה יצא ללא פגע והעבירה שבוצעה בו לא הותירה בו רישומה (ראו לעניין זה: ע"פ 8/0695 פלוני נ' מדינת ישראל (26.01.2009)).

כפי שהדברים הובאו ארוכות בהכרעת הדין התרשמתי באופן בלתי אמצעי מאופן מסירת עדותה של המתלוננת ששיתקה את אותו כאב וסבל שחשאה שאופיני לקורבנות של עבירות אלימות שאויתן חוו במסגרת של יחסים זוגיים. וכן התרשמתי כי הדברים נמסרו מדם ליבנה וזאת למרות שעודותה נמסרה בבית המשפט מספר רב של חודשים לאחר קרות האירועים. כאמור, חיזוק לפגיעה הפיזיות שנגרמו למתלוננת ולמצבה הנפשי הקשה מצאתי בעודותה של אמה, בטעוד לחלוותיה ברגליה וכפות ידיה ומהתועדה הרפואית ממנה עולה כי למתלוננת נגרמו חבלות בידיה, פצע דקירה בירך ימין ושטרם דם תת עור. כשמדבר בעבירות אלימות קשות מסווג זה, שהנזק הפיזי והנפשיطبع בהן מעצם טיבן וקיומו הוא בבחינת הנחיה שאין צורך להוכיח הרי שהעדתו של תסוקיר קורבן אינם מעלה ואני מורד. מה עוד, וכי הידעון הנזק או הסבל שבಗנים נפסק לקורבן העבירה פיצוי לפי סעיף 77(ב) לחוק העונשין (בשינויו מאופיו של הפסיכי במשפט האזרחי) אינם טעונים הוכחה מפורטת הניננתה לחישוב מדייק (ראו הדברים שנאמרו לאחרונה בראע"פ 3530/18 סמי אלטורי נ' מדינת ישראל (23.07.2018). כלם של דברים, לדעון הלב את שגעה לא ניתן להשיב, ולא ניתן אך בשל כך שלא הוגש תסוקיר קורבן לבטל את הנזקים הגוףניים והנפשיים שנגרמו למתלוננת כלא הין, אשר זה מכבר נתנו והדעת נתנתה כי עוד ניתן בהאותותיהם.

32. עוד ייאמר, כי על אף שנדמה שלמעשו של הנאשם לאקדם תכנון מוקדם, הרי שעדין, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלים נגד בני זוג בעידנא דרישאה ומבל' שהערביין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינם מחייבתן. כאשר חלק מן העבירות בוצעו בגין דברים של מה בכר, כאשר למשל בקש להלה לחשאל את המתלוננת על סוגיות שונות, ובחר להטיל עליה אימתו, רק משומם שתשובותיה לא היו לרוחו. כמו כן, אל לנו לשוכח כי בעינינו הנאשם הורשע בצד הרבה של עבירות אשר לא ניתן לומר כי המדבר במעידה חד פעמיות שלו. ומככלול, צריכה התחנוגות מושללת רсан זו המשקפת אטיות גורלו וסבלו של الآخر, להישקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם.

33. **בכל הנוגע למדיניות העונשה**, הרי ברי שעלה מנת לבחון את מדיניות העונשה הנהוגת במקרה שלפני, יש לזכור כי הנאשם הורשע בשילוב של מספר עבירות ומטבע הדברים, הצדדים לא הגיעו לעינוי פסקין דין שבhem נדונו מקרים דומים, ככל שהדבר נוגע לשילוב העבירות והמעשים, וגם על בית המשפט יקשה לאתר פסיקה כגון זו. ועודין, פסקי הדין השונים יכולים ללמד אודות מדיניות העונשה הנהוגת ولو על דרך ההיקש. מטיב הדברים, כשם שהעונשים שנגזרו על כל נאשם ונאשם הושפעו מנסיבות האישיות, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי, הودאה והבעת חרטה, וכו'ן; כך גם מתחמי העונשה במקרים השונים נקבעו בהתאם לנסיבות הקשורות ביצוע העבירות. **אודות מתחמי העונשה הדומיננטיים בעבירות הפסיכה שנלווה לה שתי נסיבות חמורות הן ביצוע העבירה כלפי בית הזוג והן ביצוע העבירה כשהערביין מזויין בנשך קר**, ניתן ללמידה מהפסיקה כי בעינינו של נאים שהורשעו בעבירה זו מתחמי העונשה נעים בין 6 חודשים מאסר בפועל אשר יכול וירוץ בעבודות שירות ועד ל- 36 חודשים מאסר בפועל. כאשר ברי כי בכל מקרה ניתן משקל לנזקים הגוףניים שנגרמו, אופן השימוש בנשך הcker, חומרת הנסיבות ושיקולים נוספים. להלן מספר גזר דין שיש בהם כדי ללמד אודות מתחמי העונשה בעבירה זו, כך למשל ראו: ת"פ (השלום - קריות) 14465-06-17 מדינת ישראל נ' פלוני נ' (16.01.2018); ת"פ (השלום - טבילה) 13-12-29637 מדינת ישראל נ'

פלוני (12.03.2015); ת"פ (השלום - פתח תקווה) 10-01-30091 מדינת ישראל נ' רוח (11.09.2011).

34. בשוליה של נקודה זו אצין כי בעניינו וכפי שהדברים הובאו בהכרעת הדין הרי שהניסוח של סעיף החיקוק שבו הועמד הנאשם לדין בגין עבירות פיציעת בן זוג כשהעבריין מזוין לוקה בחסר. משכך, ביקשה המאשימה ביום 02.07.2018, להבהיר כי מטעמים טכניים והנעוצים במערכת הממוחשבת של יחידת הتبיעות המשטרתית לא נרשמו בכתב האישום סעיפי החיקוק בגין עבירה זו כדבוי. חרף העובדה כי הودעת ההבהרה נשלחה לעיון הסגנור, הלה לא הגיב על הודעה האמורה.

35. על פניו, עשה רושם כי הטעות שנעשתה על ידי המאשימה בכך צינה כדבוי בסעיפי החיקוק את שתי הנסיבות המחרירות (היות הפיצעה מכונת נגד בן זוג והיותו של הנאשם מזוין בנשך קר) הינה טעות שנעשתה בתום לב ושכל הנראה נובעת מטעות קולמוס גרידא. מסקנה זו מתעצמת נוכחות העובדה כי המאשימה לא טטהה בנסיבות העבירה אותה ייחסה לנאים. קרי, פיציעת בן זוג כשהעבריין מזוין. מה גם, שהמאשימה אכן צינה בכתב האישום שני הסעיפים הרלוונטיים שעניינם הנسبות המחרירות בעבירות הפיצעה (כאשר את סעיף 335(א)(1) צינה המאשימה בנסיבות העבירה ואת סעיף 335 (ב) צינה הלה בהוראת החיקוק). קר או קר, ברוי כי הנאשם ידע היטב כי הוא הועמד לדין בגין עבירת הפיצעה שבוצעה לפני בת זוגו בעודו נשא נשך קר ובהתקام לכך ניהל את הגנתו בשלב הבאת הראיות. משכך, מצאתי לקבל את הבהרותה של המאשימה שאין בהן כדי לגרום לנאים עיוות דין.

כמו כן, יש לזכור כי מאז חקיקתו של חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אשר קבע את אופן ניסוחו של כתב האישום, הוסט עיקר הדגש מסעיפי החיקוק אל העובדות שבו, וכפי שציין זאת בית המשפט העליון בראע"פ 5978/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 594 (2006):

"בעוד שב עבר הנאים, בתשובה לאישום, היה מודה או כופר "ב�单ה" (סעיף 33 לפકודת הפרוץדרה הפלילית), ביום - וכפי שעשה המבקש לפניו - הוא מודה או כופר "בעובדות" (סעיף 152 לחוק סדר הדין הפלילי, וראו גם ה"ח תשכ"ג 157, 197)." .

כן ראו, לדוגמה: את פסק דיןו של בית המשפט העליון בראע"פ 2581/14 אסף יקוטיאלי נ' מדינת ישראל, (2013) (29.08.2015), ואת דבריו של כב' השופט א' מהם בע"פ 13/1997 פלוני נ' מדינת ישראל, (12.02.2015):
"מקובל علينا, כי יש לסייע העבירה המיחס לנאים, נפקות מסוימת לעניין עונשו, אך את עיקר הדגש ראוי לשים על העובדות המתוארכות בכתב האישום, ואלה ימשכו כנקודות מוצא לגזירת עונשו של הנאשם" [ההדגשה איננה במקור - נ.ש.מ].

ולעניינו, בהתאם לחלק הכללי בכתב האישום הנאשם והמתلونנת היו בני זוג במועדים הרלוונטיים לכתב האישום (והנאים אף לא כופר בכך) ואילו בהתאם לסעיף 16 לכתב האישום הנאשם פצע את המתлонנת בכך ש开阔 אותה ברגלה הימנית באמצעות שבר הבקבוק. כאמור וכפי שהדברים הובאו בהכרעת הדין (בסעיף 64) הרי שלא יותר ספק בלבו שהנאים אכן דCKER את המתлонנת ברגלה הימנית באמצעות שבר הבקבוק, וכתוואה מכך נגרמה לה פיצעה בדמות פצע דקירה בצד לטראלי-דיסטלי של רجل ימיין, ומשכך, הרשעתה את הנאשם בעבירה של פיצעה של בן זוג כשהעבריין מזוין (סעיף 93 להכרעת הדין). בנסיבות אלו, המעשים המתוארים בפרק העובדות בהם הורשע הנאשם יהיו כנקודות המוצא של בית המשפט - בוודאי ככל שהדברים נוגעים לקביעת מתחם העונש ובוחינת מדיניות העונישה בכלל והנסיבות שנלו על עבירות בפרט.

36. **באשר לעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בבת זוג, בשילוב עם עבירות זהות לעניינו - תקיפת בת זוג ואוイומים**, נקבעו בעניינים של נאים שהורשעו בעבירות אלו מתחמי עונשה שהרף התחthon שליהם בדרך כלל הועמד על 6 חודשים מאסר שירות וירצוו בעבודות שירות ועד ל- 30 חודשים מאסר בפועל (ברוי כי במקרה

המתחם נקבע בהתאם לחומרת החבלות, נסיבות המקירה, אופן הפגיעה בקורבן, מספר העבירות ועוד. כאשר ברוי כי קיימים מקרים החורגים, לכאן או לכאן, מהמנעד האמור. כך למשל ראו: ע"פ 9213/11 פלוני נ' מדינת ישראל (19.07.2012); ע"פ 9074/12 מדינת ישראל נ' ابو אחמד (13.06.2013); רע"פ 1826/11 סולומון נ' מדינת ישראל (20.03.2011); ע"פ 2358/14 פלוני נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.05.2014); ת"פ (שלום טבריה) 52827-02-14 מדינת ישראל נ' פלוני, (24.02.2015); ת"פ (שלום רמלה) 14-12-14 מדינת ישראל נ' פלוני (09.06.2010); ת"פ (שלום רמלה) 6064-12-14 מדינת ישראל נ' פלוני, (20.07.2015).

37. כמו כן, קיימים מקרים בהם הורשו נאשימים בתקיפה הגורמת חבלה של ממש בbite זוג, בשילוב עם איומים או(Cl)iat שווה, וגם כאן, ניתן לראות כי בדרך כלל הרף התחתון של המתחם הועמד על 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. כך למשל ראו: ת"פ (שלום - רמלה) 15-04-15 מדינת ישראל נ' פלוני (30.10.2016); ת"פ (שלום -ם) 50441-08-15 מדינת ישראל נ' פלוני (22.03.2016); ת"פ (שלום ת"א) 15169-08-14 מדינת ישראל נ' פלוני (14.02.2016); ת"פ (שלום - ת"א) 15030-05-14 מדינת ישראל נ' פלוני (09.11.2015).

38. עוד בהמשך, במקרים בהם דובר בנאשימים שהורשו בעבירות של היוזק לרכוש בצד בשילוב עם עבירת תקיפה סתם של בת זוג, סקירת מדיניות הענישה הנוהגת, מעלה כי בדרך כלל הושטו עונשים צופי פני עתיד, בין אם לצד צו של"צ ובין אם לאו. במקרים אחרים, בהם למשל דובר בנאשימים אשר הורשו במספר עבירות אלימות, הושתו עונשים של מספר חודשי מאסר, לריצוי בעבודות שירות (ובכל מקרה, גם במקרים אלו, בדרך כלל, נקבעו מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הועמד על מאסר מותנה). מטיב הדברים, גם כאן, מתחמי הענישה שנקבעו בכל מקרה ומקירה השתנו בהתאם לחומרת האלים, הנזק שנגרם, יתר הנסיבות הנלוות לעבירות, ואילו העונשים אשר הושתו הושפעו כਮובן מנתוני האישים של הנאשם ומנטיות אחרות שאין קשורות לביצוע העבירות. כדוגמא למדיניות הענישה הנוהגת, ראו למשל: ת"פ (שלום רמלה) 15-01-15 56999 מדינת ישראל נ' למראשד (26.06.2016); ת"פ (שלום ירושלים) 13-10-13 51211 מדינת ישראל נ' זונה (10.04.2016); ת"פ (שלום עכו) 15-10-15 9887-10-02.11.2016 מדינת ישראל נ' ערמות (12.04.2016), שם אף דובר בנאשם אשר הורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של מושך בין זוג והיוזק לרכוש בצד; ת"פ (שלום ירושלים) 12-09-12 12768 מדינת ישראל נ' נחמיאס (19.04.2016); ות"פ (שלום רמלה) 11-11-2196 מדינת ישראל נ' ספייאשווילי (23.02.2015).

39. וווער, בסיקירת הפסיקה שליל הפניתו למתחמי הענישה שנקבעו במקרים השונים, בעוד וכפי שציינתי זה מכבר, שהעונשים שהושתו בכל מקרה ומקרה, בגין המתחמים או מחוץ להם, הושפעו ממאפיינו האישים והיחודים של כל נאשם ונאשם. גם בנוגע למתחמי הענישה עצם, נהיר כי קיימים מקרים החורגים, לכאן או לכאן, מהמנעד האמור. וביחוד הדברים נכוונים בכל הנוגע לעבירות הפסיכה בנסיבות חרומות, שם מצינו לא אחת, כי נקבעו מתחמי ענישה שתחליהם במאסר שבשים לב לאורכו, איןנו ניתן לריצוי בעבודות שירות. לא יפלא שכן הדבר, שכן כידוע, מתחמי הענישה שנקבעים בכל מקרה ומקרה תלוים, בין היתר, בנסיבות הקשורות ביצוע העבירה, כאשר ברוי כי, אין דין פצעיה שנגרמת כתוצאה מדקירה בחלקי גוף שונים באמצעות סכין או מדקירה ברגל באמצעות שרבר בקבוק כדי פצעיה שנגרמת בעקבות הטחת מכח בזגדת של קרש לעבר אחת הגפיים.

40. כאן גם ייאמר כי נתתי דעתך לפסיקה שאליה הפנו בא"י כוח הצדדים, אולם כמובן שהעיוון בה נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין המקרים שנדונו שם לבין המקירה שבפני. על כל פנים, וזאת חשוב להציג, גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיידואלית, ו"אין עסוקין בשיטת ניקוד, או באրיתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 10/5768 פלוני נ' מדינת ישראל (08.06.2015)) ואין לומר את דינם של הנאשימים על

סמן הכותרות של העבירות שבhan הם הורשוועו, אלא שומה על בית המשפט לבחון את הדברים לגוףן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגוףם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיים (ראו והשוו: ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). עוד יש לזכור, כי השיקול שענינו "מדיניות העונשה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקל בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזרת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 13/1903 **חמודה עיישה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

41. ככלם של דברים, לאחר שבchnerתי את מכלול השיקולים המעורגנים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, כמפורט לעיל - וביחוד לנוכח שילובו והצטברותם של העבירות, חומרתן ונסיבותיהן, הריני קובעת כי **מתחם העונש במקורה הנדון ינווע בין 18 חודשים מאסר בפועל לבין 36 חודשים מאסר בפועל.**

ד. גזירות העונש המתאים לנאים

42. כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, עבור גזירת העונש המתאים לנאים, ישקל בית המשפט את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

43. בעניין זה, הרוי שנתי דעתו בראש ובראשונה לעברו הפלילי של הנאשם. כעולה מרישומו הפלילי של הנאשם (ת/1) באמצעותו של הנאשם 4 רישומים (שלושה מהרישומים ענינו עבירות שבוצעו עבור לביצוע העבירות שבמוקד כתוב האישום שבפניו ואילו הרישום האחרון ענינו עבירות שבוצעו לאחריהן). וכך, הרישום הראשון, הנה רישום ללא הרשותה שהתיישן אך לא נמחק, משנת 2013, מבהמ"ש לנוער בגין עבירות של פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גנבה והחזקת מכשירי פריצה בגין נזון הנאים לצו של"צ, פיצוי וחתימה על התcheinבות להימנע מביצוע עבירה; הרישום השני הינו רישום שהתיישן אך לא נמחק, משנת 2014, מבהמ"ד הצבאי בגין עבירה של העדר מן השירות בגין נזון הנאים לחודשים מאסר בפועל ומאסר מוותנה; הרישום השלישי, הינו רישום משנת 2014, מבהמ"ד הצבאי בגין עבירה של העדר מן השירות בגין נזון הנאים ל-100 ימי מאסר פועל ומאסר מוותנה. והרישום הרביעי, הינו רישום משנת 2015, מבהמ"ש השלום באשקלון שענינו הרשותה בעבירות של הפרת הוראה חוקית ותקיפה סתם, בגין נזון הנאים לחודשים מאסר בפועל וענישה נילוית (אותם הספיקו הנאשם לרצות זה מכבר) (ראו: ת"פ (**השלום - אשקלון**) 18-03-27296 **מדינת ישראל נ' מ** (02.05.2018) - אכן פורמלית המדובר בע"ר פלילי", אך מבחינה קרונולוגית העבירות בוצעו לאחר האירועים מושא התקיק שבפניו ומשכך, לא ניתן לעבר פלילי זה מושא הרישום האחרון משקל ניכר).

44. כן נתתי דעתו לעובדה שהנאים היה עצור בגין התקיק שלפניי במשך 3 חודשים וחצי מאחריו סורג ובריח ובמשך תקופה ארוכה נוספת היה משוחרר בתנאים מגבלים.ברי כי הליך המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם ניתן להביא בחשבון נסיבה זו במסגרת סעיף 40יא(3) לחוק העונשין.

45. בנוסף לאלה, בית המשפט שוקל את הפגיעה שעוללה להיגרם לנאים ככל שיושת עליו עונש מאסר ממושך, וזאת בשים לב מצד אחד, לכך שהכלא אינו זר לו ומצד שני לגילו הצעיר. עוד ובמהמשך לנסיבת אחרונה זו, אף יצוין כי שקלתי את העובדה כי הנאשם נמנה עם קבוצת הגיל של ה"בוגרים-צעירים". אם כי, ברי ש"בגיר צער" איננו "מוניון קסם" ואין בו כדי להביא להקללה אוטומטית בעונשו של הנאשם, אפננה בעניין זה לפסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2420/15 **אברהם אבטליון נ' מדינת ישראל** (29.11.2015), שם ביקש כב' השופט ס' ג'יבראן להבהיר ולהגדד

את דבריו בע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (25.06.2013) וקבע כי:

"פסק הדין בעניין פלוני לא יצר עילה "פסקתית" נפרדת להקלה בעונשם של גברים צעירים, אלא יצק תוכן המבוסס על המאפיינים המייחדים אשר עשויים לתקיים בקבוצה זו, תוך הכללים הקבועים בסימן א' לפרק ו' לחוק העונשין - אשר מאפשרים לייחס משמעותם לגילו של הנאשם להסתפקותו, לבשלותו ולפוטנציאל השיקומי שלו בעת גירת עונשו".

46. לבסוף, בית המשפט נתן דעתו לראיותו של ההליך הטיפולי במרכז "דיאלוג חדש" שבו היה מצוין הנאשם במשך חמישה חודשים. בית המשפט עניק משקל משמעותי משמועותיו לדרך הטיפולית שעבר הנאשם, אולם יאמר מיד כי לא יהיה בכך כדי להביא לזרת עונשו תוך סטייה לקולא ממתחם העונשה שנקבע על ידי, ואסביר מדוע. כאמור בסעיף 40(א) לחוק העונשין, בית המשפט יהיה רשאי לסתות לקולא ממתחם העונש ההולם מקום בו הוא שוכנע כי הנאשם **השתקם או כי קיים סיכוי ממש שישתקם בעתיד**. ואילו במקרה הנדון, חרף התגיסותו של הנאשם בתחילת הדרך לטיפול, ולמרבה הצער, הלה נמנע מהמשיך הטיפול ולמעשה קטע אותו על דעת עצמו בעודו באיבו והרי שכך אין כדי לשנות את התמונה המתתקלת, ולפיו הנאשם לא מizza את כל הטיפול שהוצע לו בתחום האלימות הזוגית ולכל הפחות קיים חשש ממש שהוא ימשיך בהנהגתו האלימה גם בעתיד.

ודוק, יאמר כי הנאשם ניתנו הזרמוות להמשיך ולהירותם להליך טיפול, אולם כאמור, בסופו של יום, הוא לא ניצל את היד שהושטה לו בפן הטיפול ונמנע מהוביל נזקקות טיפולית במקדי הבעיתים. במצב דברים זה יקשה על בית המשפט לקבוע כי קיים ממש שה הנאשם **ישתקם בעתיד**. כך גם, מסקנתה האחズנה אף מתישבת עם האמור בתסaurus ממנו עולה כי הנאשם סירב להכיר בחומרת מעשונו; **הシリ את האחריות על המתלוונת; נתה להתרց בעצמו ובנזקים שנגרמו לו עקב ההליך הפלילי**, תוך שהשירות התרשם כי הלה מחזיק בדףו הtantagonist האובסיביים, קנאים וחדרניים, לצד סוף תסכול נמוך כאשר חש בפגיעה בכבודו ובעל נטייה לשיטה באחר. עוד העריך שירות המבחן כי **לא השלמת הטיפול קיים סיכון מצדו של הנאשם למעורבות חוזרת בתחום האלימות**. לא זו אף זו, תחת עלייה על מסלול חיים נורטטיבי והתגיסות להמשך הליך השיקום כהמלצת שירות המבחן, הנאשם שב לסרו ו עבר עבירות נוספות של תקיפה והפרת הוראה חוקית שbegınן נדון לעונש של חודשיים מססר בפועל וענישה נלווה. בסופו של יום, התברר כי כל דבריו בונגעו לרצונו להשתלב בהליך טיפול הינם דברי סרק שנאמרו אך מהשפה אל החוץ וכי לזכות להקלה בעונש. לנוכח התנהלותו זו של הנאשם, הרי שלא התרשם מכך ב��ב הטיעונים לעונש לפיהם הוא מבקש לעלות על דרך חדשה ומכך גם לא מצאתי להיעתר לבקשתו להישלח פעם נוספת לשירות המבחן בתחום שלב הטיעונים לעונש.

47. זאת ועוד, הרי שכדוע אף אם הייתה משתכנעת כי קיים סיכוי ממש שה הנאשם **ישתקם בעתיד** (ולא השתכנעתי כך), עדין לא כל קביעה לפיה קיים סיכוי שה הנאשם **ישתקם או ישתקם בעתיד** תניא מינה וביה לסתיה ממתחם העונש ההולם וממילא לא להימנעות השთת רכיב של מסר בפועל (ראו והשוו: בע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, (24.05.2016); ובע"פ 1521/14 יוסף אלפקייר נ' מדינת ישראל, (16.09.2015)), כאשר שיקול זה אינו בבחינת חזות הכלול, ולא בכך בסימן א' לפרק ו' בחוק העונשין, אשר הוסף לחוק במסגרת תיקון 113, נקבע כי דוקא **עקרון ההלימה** הוא העיקרי המנחה בענישה. כאמור, המחוקק בחר ליתן משקל בכורה לשיקולי גמול דווקא (ראו בעניין זה, למשל, בע"פ 1523/10 פלונית נ' מדינת ישראל, (18.04.2012); בע"פ 452/14 ניסים דבוש נ' מדינת ישראל, (03.04.2014); בע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

48. עוד ובטרם חתימת גזר הדין, אזכיר כי התנהגותו של הנאשם והUberiorות החמורים שעבר תוך הפגנת חוסר חמלה

כלפי המתלוננת במסכת האלימות האכזרית וזרת האימה שנקט כנגדה כמו גם העמדות שהביע בפני שירות המבחן עת השליך האחריות על המתלוננת וצמצם מאחרותו לאירוע בעת הדף את היד המשותת לו משירות המבחן ושלל כל נזקנות טיפולית -ראויות הן לכל גנאי. מלאכת גזירת הדין איננה מלאכה קלה כל עיקר אכן, המקירה המונח בפניו מציג מזיאות קשה, בה בחר הנאשם לאימם, להשפיל ולbezות את בת הזוג שתליה בו רגשיה; להכותה באופן חזר ונשנה; לדקרו אותה ולפצעה; לכלהה בגין רצונה ולהזיק לרכושה. גם במקירה הנדון, בית המשפט אינם מתעלם מחומרת מעשיו של הנאשם ובוודאי לא מהנזקים שנגרמו למתלוננת- ואת ביטויים בקשר הדין אלה ימצאו בגובהו של רכיב הפסיכי שיושת על הנאשם. ועודין, בשים לנשיותו האישיות של הנאשם והגמ שכאמר לא יהיה בכך כדי להביא לסתיה לקלала ממתחם העונש ההולם, הרי שבשים לב לגלו הצער של הנאשם ולニצני השיקום ולהלirk הטיפולי שעבר (ואשר לא הושלם) ובאיוז הרاوي בין שיקול השיקום ועוצמתו לבין יתר שיקולי הענישה, אישית עליו עונש שאינו מצוי ברף הגבוה של המתחם.

49. באיזון הרاوي בין מכלול האינטרסים ושיקולי הענישה מצאתי לגוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **מאסר בפועל למשך 24 חודשים, בגיןימי מעצרו.**

בהעדר החלטה אחרת, הנאשם יתיצב לתחילה ריצוי עונשו, ביום 21.10.2018 עד לשעה: 10:00 בבית הסוהר "דקל", או על פי החלטת שב"ס, כשבישותו תעוזת זהות. על הנאשם לחתם את הכניסה למאסר, כולל אפשרות למון מוקדם, עם ענף אבחון ומון של שב"ס, בטלפון שמספרו: 60-9787336-08.

ב. **מאסר מותנה למשך 12 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם מהמאסר יעבור עבירת אלימות מסווג פשע לרבות עבירה של קליאת שואה.**

ג. **מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר יעבור הנאשם עבירת אלימות מסווג עונן לרבות עבירה של איומים.**

ד. **מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר יעבור הנאשם עבירה של היזק לרכוש בمزيد.**

ה. **פיצוי בסך 12,000 ₪ למתלוננת (ע.ת/2).**

מצורף בזאת טופס פרטי ניזוק.

ו. **הפיוצי ישולם ב- 12 שיעורים שווים ורצופים כהראשון שבהם בתוך 60 יום מהיום.**

כל תשלום בתיק יזקף תחילת לטובת הפסיכו.

ז. **कנס בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו.**

הकנס ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 90 יום מהיום.

ח. **ה הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 15,000 ₪ שלא לעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.**

אם לא תיתחتم התחייבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור חוק.

ניתנה היום, כ"ז אלול תשע"ח, 06 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים.

החלשה

על מנת לאפשר לנายน הגיש ערעור על רכיב העונש של מאסר פועל בגזר הדין, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנהני מורה על עיכוב ביצוע רכיב עונש המאסר בפועל בגזר הדין למשך 45 יום.

ניתנה והודעה היום כ"ז אלול תשע"ח, 06/09/2018 במעמד הנוכחים.

**נגה שמואלי - מאיר, שופטת
סגנית נשיאת**